

Forfatter: Andreasen, Ole

Titel: BREV FRA: Andreasen, Ole (1848-07-13)

Citation: Andreasen, Ole: "BREV FRA: Andreasen, Ole (1848-07-13)", i *Breve fra danske Krigsmænd*, s. 261. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-000621307-000-shoot-L0006213070000128.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Krigsmænd

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Stade 13 Juli 1848

Kjære Venner!

Da Tiden her falder mig faa lang, faa vil jeg for at dræbe Kjedsomheden skrive et Par Ord til Eder, og lade Eder vide, hvorledes jeg har det i mit Fangenskab. Jeg er ved Helsen og har det efter Omstændighederne ganske godt; man kan jo naturligviis ikke have det som man ønskede, men langt bedre har vi det dog end Rygtet gaaer i Danmark. Man lever heller ikke aldeles uden Fornøielser og Morskaber, om endogsaa de kun interesserer lidt. Man har Musik, Skuespil og mangfoldige Løier, som vi naturligviis selv maae gjøre os, og som vel ikke er efter den fineste Smag, men dog adspredde de Tankerne saalænge det varer. Man har, som der staaer i Comedien, sin fuldkomne Frihed — uden til at gaae ud; man har Tusinde Morskaber: — Reveillen om Morgen, Vagten, som løses af om Middagen, og Tappenstregen om Aftenen. Man kan sove om Natten og sladdre om Dagen. Man kan spadsere hele Pladsen igjennem, ligefra den ene Skildvagt til den anden, som rigtignok næppe er 80 Skridt. Er det ikke deiligt? Kan man ønske sig bedre, naar man skal nære Fanger? Nei, kjære Venner! som Fanger maa man være sornøiet dermed, men jeg behøver vel ikke at sige, hvad jeg føler, naar jeg sammenligner disse Fornøielser med Dem, jeg i min foregaaende lykkelige Tid har nydt iblandt mine kjære Slægtninger og Venner. Jeg har vel ikke fornødent at sige, hvorledes jeg er tilmode, naar jeg sammenligner denne Sommer med de foregaaende lykkelige Aar, da jeg var glad og munter i min elskede Families Kreds, og hvor man ved denne Aarstid pleiede at være i den travleste Beskjæftigelse. Naar dengang den travle Host var forbi, imodesaa man med Glæde den forestaaende rolige Vinter; nu veed man derimod ikke, om man tør nære Frygt eller Haab til den forestaaende Vintertid, som man maaskee kommer til at tilbringe paa samme Maade som Sommeren, eller, som rimelig vildes. 262være, endnu mere sørgelig, hvis mart skal blive her. Men man maa haabe det Bedste, og vente Alting af Tiden, som nok vil bringe lysere Dage i vort kjære Norden, og forjage de mørke Skyer, som har leiret sig over Danmark. Jeg har det Haab til Gud, at ligesom Uveiret drog op fra Syd og sænkede sine tunge Skyer over vort kjære Fædreland, faa vil den skarper Nordluft, som blæser fra Skandinaviens Kyster, igjen drive dem tilbage og adspredde dem som Avner, og Fredens Sol vil atter gjennembyde de sorte, tordensvangre Skyer, og tilsmile Lykke, Held og Fred over Danmarks Sletter. Jeg har det Haab, at Gud vil see i Naade til det uskyldige Danmark, og befrie det fra de tydste Voldsmænd, som kun bringer Død og Ulykker, og som kun er kommet for at undertrykke det, hvorfor vist ogfaa enhver Soldat, som bærer dansk Hjerte i Barmen, med Fornøielse vil ofre den sidste Blodsdraabe for Konge og Fædreland. Der er vel maaskee dem, som vil sige, at dersom vi, som her er, havde fægtet som vi burde, eller i rette Tid havde trukket os tilbage, vi da kunde være fri for at være Fanger; men deri troer jeg, vi er fuldkommen undskyldte; thi havde vi retireret tilligemed de Andre, da kunde baade vi og hele den øvrige Armee været blevet udsat for Overfald, og kunde have lidt et betydeligt Nederlag, hvorfor det var nødvendigt, at vi maatte offres for det Heles Vel, og dette mislykkedes heller ikke; thi da Fjenden stødte paa os, fik de andet at bestille end at komme videre den Dag ^{*)}, Vi fægtede imod en 10 Gange større Overmagt, fom hurtig omringede os og beskjød os fra 3 Sider, og til den 4de Side var en stor utilgængelig Mose, som paa den modsatte Side var stærkt besat as Cavallerie. Vi indsaae snart det Umulige i at undkomme, og maatte derfor beslutte at forsvare os til det Iderste. Endeel as Vore faldt, men mangfoldige Tydskere maatte her bide i Græsset for vore Kugler, indtil vi tilsidst blev stormet med Bajonetterne. Vi havde nu kun to Ting at vælge, Død eller Fangenskab, og det sidste blev Resultatet, esterat vi i 2½ Times. 263havde udbredt Ild og Død til alle Sider. Jeg har det Haab, at naar enhver dansk Soldat fægter faa godt og sender saamange Tydskere til Evigheden, saa skal de nok bevare Danmarks Ære og vise, at den nulevende Slægt ikke skal staae tilbage for vore Forfædre, som alletider har frelst vort Fodeland i Trængselens Stund. — Jeg beder Eder at hilse min Moder, Sosiende, Svoger og Venner at jeg har det ganske godt, og ikke som Folk i Danmark troer, at vi have det saa slet, som der er skrevet i somme Breve, som er kommet hertil. Hils min Moder at jeg har bekommet de 5 Rbdl., som er sendt mig, og jeg har tillige en Hilsen fra Morten til Frants og til hans Forældre, at han er ved Helsen. Lev vel! det ønskes af mig, Eders oprigtige og kjærlige Ven

Ole Andreasen Jægerspriis.